

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
κίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφὸν Βελῶ καὶ Ἰουλίῳ Δωτῆν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ). — Καρόλου Βρίκεττ:
ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ, μεταφράσις Ε. Ἀλεξάκη, (συνέχεια).
— Catulle Mendès: Ἡ ΠΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, διήγημα.

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἑκαταχίαις 8, 50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ δούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια)

Ἐν τούτοις ἀνελάμβανεν ὅλον ἐν τῷ
δυναμῆς του, ὁ δὲ Μοῦλ ἤλπιζεν ὅτι ἡ ἐν-
ταῦθα αὐτοῦ ἀνάρρωσις θὰ τὸν ἐβοήθει νὰ
ἐπιβιώσῃ κατὰ νέων ἡθικῶν συγκινή-
σεων. Διὰ τοῦτο δὲν τῷ ἐγνωστοποίησε
τὸ τέλος τῶν ἀνακρίσεων καὶ τὴν προσεχῆ
ἐκκέντησιν. Ἡ δὲ ἐσκέπτετο νὰ προετοιμάσῃ
αὐτὸν ὅπως τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν φοβερὰν
καταδίκην· ἀλλ' ἀποκαλύψις ἀπότομος
καὶ ἀπροσδόκητος ἐπῆλθε πρὸς ἀποτυχίαν
τῶν σχεδίων του.

Ἡ Πουλχερία ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τοῦ
Δακτολάρ, ἐπειράθη νὰ ἴδῃ τὸν Λαυρέν-
τιον. Μετέβη πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ὁδὸν
Πενθιέρου· ἀλλ' ἤδη ὁ Λαυρέντιος, φλεγό-
μενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, εἶχε μετενεχθῆ
ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ τοῦ ἱατροῦ Πουμέ,
καὶ μάτην δ' ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν νέαν
αὐτοῦ διεύθυνσιν.

Ἐν τούτοις ἀνελάμβανεν ὅλον ἐν τῷ
δυναμῆς του, ὁ δὲ Μοῦλ ἤλπιζεν ὅτι ἡ ἐν-
ταῦθα αὐτοῦ ἀνάρρωσις θὰ τὸν ἐβοήθει νὰ
ἐπιβιώσῃ κατὰ νέων ἡθικῶν συγκινή-
σεων. Διὰ τοῦτο δὲν τῷ ἐγνωστοποίησε
τὸ τέλος τῶν ἀνακρίσεων καὶ τὴν προσεχῆ
ἐκκέντησιν. Ἡ δὲ ἐσκέπτετο νὰ προετοιμάσῃ
αὐτὸν ὅπως τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν φοβερὰν
καταδίκην· ἀλλ' ἀποκαλύψις ἀπότομος
καὶ ἀπροσδόκητος ἐπῆλθε πρὸς ἀποτυχίαν
τῶν σχεδίων του.

Ἡ Πουλχερία ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τοῦ
Δακτολάρ, ἐπειράθη νὰ ἴδῃ τὸν Λαυρέν-
τιον. Μετέβη πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ὁδὸν
Πενθιέρου· ἀλλ' ἤδη ὁ Λαυρέντιος, φλεγό-
μενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, εἶχε μετενεχθῆ
ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ τοῦ ἱατροῦ Πουμέ,
καὶ μάτην δ' ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν νέαν
αὐτοῦ διεύθυνσιν.

Τέλος, ἀφοῦ κατέθηκεν ἐν τῇ ἀνακρί-
σει σχετικὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δυν-
δροστοιχίας Μαρυμπέρ καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ
ἐν Πουτῶ κήπου, ἐξητάσθη ἐπὶ τῶν αὐ-
τῶν γεγονότων καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστη-
ρίου, ἀνέμενε δὲ τὸ τέλος τῆς δίκης, ὅτε
αἰφνης ἀνεσκίρτησεν. Ὁ συνήγορος τοῦ
Δακτολάρ ἐπεράτου τὴν ἀγόρευσίν του, συ-
χνάκις διακοπτομένην ἐκ τῶν ψιθυρισμῶν
ἀνυπομονησίας τοῦ πελάτου τοῦ προσε-
πάθει καταλήγων νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον
τοὺς ἐνόρκους, ἂν ὅχι διὰ τὸν Δακτολάρ,
τούλάχιστον διὰ δυστυχῆ νεανίαν τηκό-
μενον ἐν τινι θεραπευτηρίῳ κατὰ τὴν ὁ-
δὸν Προαστείου τοῦ Τέμπλου, ὅστις θ' ἀ-
πέθνησκε μανθάνων τὴν ὑφίστην καταδί-
κην. Τοῦτο ἦτο ἀποκαλύψις διὰ τὴν
Πουλχερίαν: «Εὐρίσκεται εἰς τὸ θερα-
πευτηρίον τοῦ ἱατροῦ Πουμέ, ὅπου ἦτο
καὶ ἡ Μαρτίττα!» ἐσκέφθη. Ἄν ὁ συνω-
στισμὸς τοῦ πλήθους ἦν ὀλιγώτερος περὶ
αὐτὴν, θ' ἀπῆρχετο ἀμέσως. Ἀνέμενε ἀ-
νυπομονοῦσα τὸ τέλος τῆς δίκης· τέλος
ἡδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ καὶ μετέβη ἐν σπουδῇ
εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου τοῦ Τέμπλου.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν, ἡ ταραχὴ καὶ
ἡ ἀγωνία αὐτῆς ἠῤῥον· ἡ συνέντευξις
ἐκείνη θὰ ἦτο ἀποφασιστικὴ δι' αὐ-
τήν.

Ἐδέησε νὰ ἐπιμείνῃ, ὅπως γείνη δεκτὴ
παρὰ τῷ Λαυρεντίῳ· τέλος, ἐπὶ τῇ ὑπο-
σχέσει ὅτι ἔφερεν εὐτυχῇ εἰδησιν καὶ λό-
γους παραμυθίας, εἰσῆγαγον αὐτήν.

Ἐρρίγησεν ἰδοῦσα αὐτόν. Ἦτο ἐκεῖ, ὡ-
χρὸς, κάτιςχος, κείμενος ἐν ἀνακλίντρῳ,
παρὰ τὴν ἐστίαν. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν,
ἵνα ἴδῃ τίς εἰσῆλθεν· ἀνεσκίρτησε καὶ ἀ-
νηγέρθη ἀποτόμως ἀναγνωρίσας τὴν
Πουλχερίαν.

— Πουλχερία! ἀνέκραξεν ὀργίλως. Τί
ζητεῖς ἐδῶ;

Ἀλλ' ἤδη ἐκείνη εἶχε γονυπετήσῃ πρὸ
αὐτοῦ:

— Συγγνώμην! εἶπεν, ὦ! βλέπω τὸ
κακόν, τὸ ὅποῖον ἔκαμα... ἡ ἐπεδάρυνα
τούλάχιστον... μετενόησα... ἔκλαυσα...

— Ἀφες με, φύγε! ἀνέκραξεν ὁ Λαυ-

ρέντιος ἀποτόμως ἀπώθων αὐτὴν διὰ τοῦ
ποδός... Ὡς με ὑβρίσῃς ἀκόμη;

— Εἶχα ἄδικον, τὸ ὁμολογῶ.

— Εἶμαι υἱὸς δολοφόνου! ἐξηκολού-
θησεν ὁ Λαυρέντιος μετ' αὐξοῦσης ὀργῆς
... Λοιπὸν, ναί!... εἶνε γνωστόν... τὸ
εἶπες ἀρκετὰ μεγαλοφώνως...

— Ἀ! δὲν ἐσκέφθην τὴν στιγμὴν ἐκεί-
νην! Ἡ ζηλοτυπία με καθίστα παράφρο-
να...

— Ἡ ζηλοτυπία!...

— Ναί, σὲ ἠγάπων καὶ εἶχα ἐξευτε-
λισθῇ... σὲ εἶχα χάσει διὰ παντός...
Ἀλλ' εἶπα ὅτι ὠργίσθην, δὲν εἶνε ἀλη-
θές! Πρὸ πολλοῦ ὠνειρευόμην τοῦτο· νὰ
σὲ ἴδω ταπεινωθέντα πλειότερον ἐμοῦ,
ὥστε νὰ ἐπανελθῇ εἰς ἐμέ ἀνευ αἰσχύνης
... Βλέπεις; εἶμαι εἰλικρινής...

— Τοιοῦτοτρόπως ἐκδηλώνεις τὸν ἔ-
ρωτά σου! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος· εὐ-
χαριστῶ! τί θὰ ἦτο τὸ μῖσός σου;

— Ναί, ἐψιθύρισε ἐκείνη, βλέπω ὅτι
σὲ ἔχασα ἀνεπιστρεπτέ... καὶ ὁμως...

— Καὶ ὁμως ἔρχεσαι νὰ ζητήσῃς τὴν
ἀμοιβὴν τῶν διωγμῶν σου, δὲν ἔχει οὐ-
τως;

— Ὅχι... ἀλλὰ τὴν συγγνώμην σου...
τὸν οἶκτόν σου, τούλάχιστον... Ἄν ἤξευ-
ρες τί ὑπέφερα διὰ νὰ φθάσω ἕως ἐδῶ...
Ἀκουσέ με.

— Σιώπησον καὶ φύγε! ἀνέκραξεν ὁ
Λαυρέντιος. Ἀθλιὸν πλάσμα!

— ὦ! Λαυρέντιε.

— Ἀφες με!... Ἀ! εἶπες ὅτι ὑπέφε-
ρες... ἐξ ἔρωτος δι' ἐμέ!... Θαυμάσια...
Ἀλλὰ σὺ παρεδόθης εἰς τὸν πρῶτον τυ-
χόντα, ὅχι! εἰς τὸν πρῶτον πληρόντα
... ἐξ ἔρωτος δι' ἐμέ, πάντοτε!

Ἡγέρθη βραδέως καὶ ρίπτουσα ἐπ' αὐ-
τοῦ φοβερὸν βλέμμα:

— Ἡξεύρεις ἐν τούτοις καλῶς, εἶπεν,
ὅτι εἶνε ἀληθές ὅ,τι σοὶ λέγω... ἡ δὲν
ἔχεις καρδίαν...

— Ναί! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετ' εἰ-
ρωνικοῦ μειδιάματος, ἔχω καρδίαν... Ἐ-
πρεπε νὰ μὴ ἔχω, διὰ νὰ μὴ αἰσθάνωμαι
... Ἐλα! ἀρκεῖ... Ἀφες με...

— "Ω! Θεέ μου! υπέλαβεν ἡ Πουλχερία καταβληθεῖσα

— Ναί, καλῶς! εἶπεν ἐκεῖνος κατήμενος πάλιν. Ἐχεις τὴν συγγνώμην μου, τὸν οἶκτόν μου, ὅ,τι θέλεις· ἀλλ' ἄς τελειώσωμεν. Ἀρκετά.

Εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον σαρκασμὸν ἡ Πουλχερία ἀνήγειρεν ὑπερῆφάνως τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ τὸ ὄμμα ἐπαστράπτει :

— Λοιπὸν, ναί, ἀνέκραξεν, ἔχεις δίκαιον . . . ἄς τελειώσωμεν. Σοὶ ὁμίλησα πρὸ ὀλίγου περὶ μετανοίας; Ἦμην ἀνόητος· ἤδη ὁμως . . . "Α! σὲ γνωρίζω καὶ καλῶς ἔπραξα ὅ,τι ἔπραξα.

— Ἀρκεῖ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— "Ω! ἔσο ἡσυχος, δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσω ἐπὶ πολὺ. Ἐσθέσθη ὁ ἀνάνδρος καὶ μωρὸς ἐκεῖνος ἔρως . . . Ἀλλὰ, δόξα τῷ Θεῷ! ἐξεδικήθην ἀρκετά.

— Διέπραξες ἀτιμίας.

— "Α! ᾧ! εἶπεν ἐκεῖνη γελῶσα, ὁ κύριος ὁμιλεῖ περὶ ἀτιμίας, εὖγε! τὰ ἡζευρω ἐγὼ αὐτά· νὰ εἶνε τις υἱὸς κατατομηθέντος . . . εἶνε τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ ἐγκλήματος.

— Υἱὸς κατατομηθέντος! ἐψιθύριεν ὁ Λαυρέντιος ἔκθαμβος.

— Ναί, ὠρατέ μου φίλε, διότι μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἡ τρεῖς ἐβδομάδας θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις.

Ὁ Λαυρέντιος ἔμεινε ἐνεὸς.

— Ποία ἀπόφασις; ἠρώτησε. Μήπως ἡ ἀνάκρισις . . . ἔχουν ἤδη . . .

— Τελειώσει; βεβαίως. Πρὸ δύο ὥρων ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις καὶ ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ὁ πατὴρ σου, καταδικάσθη εἰς θάνατον. Ἦμην ἐκεῖ ὡς μάρτυς πρῶτον καὶ ἐκ περιεργείας κατόπιν.

Ὁ Λαυρέντιος κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του.

— "Α! δὲν τὸ ἐγνώριζες; τόσῳ τὸ καλλίτερον. Εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σοὶ τὸ ἀναγγείλω ἐγώ. Τί; μήπως ἐκπλήττεσαι; . . . Ἐμπρός! εἰς θάνατον ὁ φονεὺς, ὁ ληστής, ὁ κλέπτης . . . ὁ Δαλισιέ! Καὶ θὰ εἶμαι ἐκεῖ νὰ τον ἴδω κατατομούμενον . . . Τί χαρά! . . . Σὺ βεβαίως θὰ παρηγορηθῇς . . . Καὶ πρῶτον, ἡ γλυκυτάτη Αἰμιλία θὰ ὑποδεχθῇ εὐχαρις τὸν υἱὸν τοῦ κατατομηθέντος . . . Θὰ παίξετε μαζὺ μουσικὴν καὶ θὰ τραγουδήσετε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πατρός σου!

Ὁ Λαυρέντιος, καταβεβλημένος ἐκ τῆς θλίψεως, δὲν ἤκουε τοὺς σαρκασμοὺς τῆς Πουλχερίας· ἀλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐνεποίησαν αὐτῷ τοσαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε ἀνηγέρθη ὀργίλος.

— Φύγε, ἀνέκραξεν ὀρμῶν κατ' αὐτῆς. Νομίζεις λοιπὸν, ἀθλία, ὅτι δὲν ἔχω πλέον τὴν δύναμιν νὰ σὲ συντρίψω!

Καὶ ἀπώθησεν ἀποτόμως αὐτὴν ἀνθίσταμένην πρὸς τὴν θύραν.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς διενέξεως εἰς ὑπὸ πηρέτης ἔσπευσε καὶ ἀπεχώρισεν αὐτούς. Ἀφοῦ δὲ ἐπανάφερε τὸν Λαυρέντιον τρέμοντα εἰς τὸ ἀνακλίντρον αὐτοῦ ἠθέλησε ν' ἀποβάλῃ τὴν Πουλχερίαν· δὲν ἠδυνήθη ὁμως νὰ τὸ πράξῃ εἰμὴ ἀφοῦ ἐκεῖνη ἀνέκραξε τελευταῖον :

— Δὲν σὲ χαιρετῶ, θὰ ἰδωθῶμεν ἐκεῖ, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ροκέτης ὅπου θὰ εἶσαι. Ὁ υἱὸς δὲν ἐγκαταλίπει τὸν πατέρα του εἰς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου . . . παράδοξος κλίνη! . . . Λοιπὸν θὰ ἐπαυιδωθῶμεν!

Ἡ εἰδησις τῆς καταδίκης τοῦ Δακολάρ καὶ ἡ βιαία ἐκείνη σκηνὴ δὲν ἐπέδρασεν τόσῳ κακῶς ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου ὅσῳ ἠδύνατό τις νὰ φοβηθῇ.

Ὁ Μούλ, ὅστις ἐπεσκέφθη αὐτὸν μετὰ τινὰς ὥρας, ἐπανέυρεν αὐτὸν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ φυσιογνωμίας. Ἐν τούτοις, ἅμα μαθὼν τὰ διατρέξαντα, ἐπέπληξε τὸν νοσοκόμον πικρῶς.

— Μπα! ἀφήσατε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὑπέστην ἄλλα χωρὶς νὰ ὁμιλήσω περὶ ἐκείνου, τὸ ὅποιον μὲ περιμένει! Κἀτὶ πλειότερον, κἀτὶ ὀλιγώτερον τί σημαίνει; . . . Ἀφήσατε πλέον τὰς προφυλάξεις· εἶνε ἀνωφελεῖς!

— Λοιπὸν, ναί, εἶπεν ὁ Μούλ . . . εἶνε ἀληθὲς καὶ πρέπει νὰ ὑποκύψετε.

— Τὸ προέβλεπα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν ἐπίστευα ὁμως ὅτι ἡ ἀνάκρισις καὶ ἡ δίκη θὰ ἐπερατοῦντο τόσῳ ταχέως· τοῦτο μὲ ἐξέπληξεν. Ἦδη τί θὰ πράξετε;

— Οὐδέν, εἶπεν ὁ Μούλ· τὸ πρᾶγμα δὲν διορθοῦται. Καὶ ἂν ὑποθεθῇ ὅτι ἡ ἀνάκρισις τῆς ἀποφάσεως θὰ γείνη δεκτὴ, ἡ θέσις τοῦ Δακολάρ εἶνε πάντοτε ἀπελπιστική. Ἐν τούτοις τὸ εὐχομαι χάριν ὑμῶν.

— Χάριν ἐμοῦ;

— Ναί. Θὰ ἀτενίσετε τοιουτοτρόπως τὸ μέλλον μὲ περισσοτέραν ψυχραιμίαν.

— "Α! ναί, τὸ μέλλον. Ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος εἰρωνικῶς μειδιῶν.

— Μὴ ὁμιλεῖς οὕτως, εἶπεν ὁ Μούλ ἐπιπληκτικῶς. Δείξατε ὅτι ἔχετε θάρρος. Ἄλλως τε ἔχετε καὶ ἐν καθήκον νὰ ἐκπληρώσετε.

— "Α! ναί . . . ποῖον;

— Νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν πατέρα σας, νὰ ζωογονήσετε αὐτὸν καὶ νὰ ἐνισχυθῇτε καὶ σεῖς.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ διανοοῦμαι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἀληθῶς; υπέλαβεν ὁ Μούλ. Εἶνε πατὴρ σας καὶ σὰς ἀγαπᾷ . . .

— Τὸ ἡξεύρω, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος . . . Προσθέσατε δὲ ὅτι ἐγὼ τὸν παρῶκα εἰς τὴν ἀστυνομίαν . . . Πρέπει νὰ τῷ ζητήσω συγγνώμην.

— Τὸ οὐσιῶδες εἶνε, εἶπεν ὁ Μούλ, νὰ τὸν κάμετε νὰ μετανοήσῃ.

— Καὶ πότε θὰ τὸν ἴδω; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἀμα ὡς αἱ δυνάμεις σας τὸ ἐπιτρέψωσι.

— Λοιπὸν αὖριον, ἂν εἶνε δυνατόν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Μούλ ὠδήγησε τὸν Λαυρέντιον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ροκέτης φυλακὴν, ἐνθα ὁ Δακολάρ εἶχε μετενεχθῇ ἀπὸ τῆς πρῶτας.

Ὁ Λαυρέντιος, ἀσθενὴς ἔτι ἐκ τῆς νόσου, ἐφρικίασεν εἰσερχόμενος ἐν τῇ εἰρκτῇ

καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του.

Ἡ θύρα τῆς εἰρκτῆς ἠνοιχθη, ὁ δὲ Λαυρέντιος ἐπροχώρησε τρέμων· ἀλλ' ἔστη αἰφνης ἐν ἀβεβαιότητι.

Ἀλλ' ὁ Δακολάρ ἀνεγνώρισεν αὐτόν :

— Αἱ! εἶσαι σύ, Λαυρέντιε; ἠρώτησεν . . . Ἐπὶ τέλους . . . πλησίασε λοιπὸν . . . μόλις δύναμαι νὰ κινηθῶ διότι εἶμαι δεμένος.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασε τὸν πατέρα του.

— Πάτερ μου! ἐψιθύρισε τρέμων.

— Καλὰ! αὐτὴν τὴν λέξιν ἐπερίμενα, εἶπεν ὁ Δακολάρ. Εὐχαριστῶ! Τώρα καθήσκει πλησίον μου καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν. Βλέπω εὐχαρίστως ὅτι δὲν μὲ ἀρνήσαι· δι' ὅλον τὸν κόσμον, καθὼς καὶ διὰ σέ, εἶμαι ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ὁ πατὴρ σου. Αὐτὸ εἶνε λυπηρὸν διὰ σέ, αἱ; ταλαίπωρε νέε! Φαίνεται ὅτι ἦσο ἀσθενής· τώρα εἶσαι καλὰ;

— Καλλίτερα. Ἦμην ἀσθενής, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἄλλως τε θὰ ἤρχομην πρὸ πολλοῦ νὰ σὰς ἴδω . . .

— Σὰς ἴδω; . . . Διατί μὴ ὁμιλεῖς εἰς πληθυντικόν;

— Ἀλλὰ . . .

— Ἐλα! Τί μετεβλήθη μεταξύ μας; Ἐπειδὴ εἶμαι πατὴρ σου δὲν εἶνε ἀνάγκη τόσου σεβασμοῦ, υποθέτω; Μὴ φαίνεται παράδοξος.

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Θέλω πρῶτον νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην.

— Συγγνώμην . . . διατί;

— Διότι . . . σὲ συνέλαβα.

— Λοιπὸν, ἔπειτα;

— Δὲν μνησικακεῖς;

— "Α! ᾧ! εἶπεν ὁ Δακολάρ γελῶν, διατί νὰ μνησικακῶ; Ἀνεγνώρισες τὸν φονέα τῆς μητρός σου καὶ τὸν συνέλαβες . . . Εἶνε φυσικὸν καὶ πᾶς ἄλλος τὸ αὐτὸ θὰ ἔπραττε . . . Τίς πταίει; ἐγὼ μόνος, ὁ ὅποιος ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν ὤρμησες ἐναντίον μου, δὲν σὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ δὲν σοὶ εἶπα: «Γιέ μου, εἶσαι ὁ υἱός μου!» Δὲν ἡξεύρω πῶς ἐκρατήθην. Δὲν ἐννοεῖς τὴν χαράν μου; . . . Ἐλα, σὺ ἔχεις τὰς χεῖρας ἐλευθέρους . . . Ἐλα φίλῃσέ με.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκήρτησεν.

— "Οχι! ἀνέκραξεν ἐντόνως, δὲν θὰ φιλήσω ποτὲ τὸν φονέα τῆς μητρός μου.

Ὁ Δακολάρ συνωφρυνθῇ.

— "Α! ναί, ἐννοῶ, εἶπε. Καὶ ὁμως τί σημαίνει;

— Πῶς, τί σημαίνει!

— Βεβαίως. Ἦτο λάθος. Νομίζω ὅτι θὰ τὴν ἐφόνευα ἂν ὑπέθετα ὅτι ἦτο ἐκεῖνη; "Οχι! Ἦτο γενναία γυνὴ . . . καὶ τὴν ἐπίκρανα πολὺ ἄλλοτε . . . Ἐπειτα μὲ ἡγάπα . . . ὡς τρελλή.

— "Ω Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ὀλολύζων, πῶς ὁμιλεῖ!

— Καὶ πῶς διαβολὸν θέλεις νὰ ὁμιλήσω; ἠρώτησεν ὁ Δακολάρ ἀνυπομονῶν. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἦτο λάθος

καὶ λυποῦμαι πολὺ. Τί ἄλλο θέλεις νὰ πράξω;

— Τίποτε! Ἄ! τίποτε ἀπολύτως, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, εἰρωνικῶς. Ἐφόνευε καὶ ἔκλεπτε τυχαίως χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ τὰ ὀνόματα τῶν θυμάτων. Συνήντησε τὴν σύζυγόν του! τόσῳ τὸ χειρότερον. Τίς ἡπταίει; δὲν ἐγνώριζε τίποτε... δυστύχημα, καὶ τίποτε περισσότερον.

Καὶ ἐκαθέσθη ἐπὶ τῆς κλίνης καταβληθεὶς.

Ὁ Δακκολάρ ἐτήρει σιγὴν.

— Πιστεύω, εἶπε σοβαρῶς, ὅτι δυσκόλως θὰ συνεννοηθῶμεν. Ἀφοῦ χάνεσαι εἰς τοιαῦτα μικροπράγματα.

— Μικροπράγματα!... ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἑξαλλος.

— Ναί, μικροπράγματα... λεπτολογίας, τί; Σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω ἦτο λάθος... δυστύχημα, ὅπως θέλεις, τίποτε περισσότερον... Τώρα ἡ ὀργή σου μοὶ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶσαι ὅσον ἐπίστευα ἰσχυρὸς... Ἐγὼ σὲ ἐνόμιζα ὡς ἐμὲ καὶ ὑπερφηανεύομην!... τὸ προσησθάνην ἀμέσως αὐτό, διὰ τοῦτο δὲν ἐρρίφθην τότε εἰς τὰς ἀγκάλας σου. Ἦσθάνομην ὅτι δὲν θὰ με ἡνόεις. Ἐσκέφθην! βεβαίως ἔχει μέρος ἀπὸ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν τόλμην μου· ἀλλ' ἄρα γε ἐκαλλιέργησε τὰ προσόντα αὐτά; Ἡ μήπως ἀποβάλλη τὸν πατέρα του, ὁ ὅποιος δὲν εἶνε ὡς πρέπει; Καὶ δὲν εἶχα ἄδικον σκεφθεὶς οὕτω, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Ὁ Λαυρέντιος ἐσιώπα.

— Ἄ! ἐξηκολούθησεν ὁ Δακκολάρ πικρῶς μειδιῶν, πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν δὲν ἔπρεπε νὰ φύγω ἐκ Γρενόβλης φέρων τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων τοῦ Τ... ἀλλ' ἔπρεπε νὰ φύγω φέρων σὲ νήπιον εἰς μίαν πτυχὴν τοῦ ἐπενδύτου μου. Θὰ σὲ ἀνέτρεφα ὅπως ἤθελα καὶ θὰ ἐγίνετο ἰσχυρὸς πλησίον μου εἰς τὸν ἐλευθερον ἀέρα καὶ τὰ συμβάλλοντα τῶν ὁρέων. Καὶ ἡξεύρεις διατί ἐπανῆλθα εἰς Γαλλίαν; διὰ νὰ ἴδω σέ, νὰ σὲ πάρω ἂν ἤθελες καὶ ἡξίζεις τὸν κόπον. Διὰ τοῦτο ἔγραψα διὰ τοῦ Κρουζίνη τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην περὶ τοῦ θανάτου μου. Ἐλάμβανα τὰ μέτρα μου. Ἀλλ' εἶχε φύγει ἐκ Γρενόβλης καὶ ἔπρεπε νὰ σὲ ζητήσω εἰς Παρίσιους· ἀλλ' ἡ ἀστυνομία ἡγρύπνει καὶ τέλος...

Ἐνταῦθα ὁ Δακκολάρ ὤμιλῃσε περὶ τῆς ζωῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐνεποίησεν αὐτῷ ἡ πρώτη μετὰ τοῦ Λαυρεντίου συνάντησις.

— Ἀ! καὶ σύ; εἶπε, δὲν ἡσθάνητις τίποτε;

— Ναί! συνεκινήθην, ἐταράχθην χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί.

— Βλέπεις! εἶπεν ὁ Δακκολάρ, δὲν εἶνε ἴσως χίμαιρα οἱ δεσμοὶ τοῦ αἵματος... Τέλος πάντων συνελήφθην. Ἡ κυριωτέρα φροντίς μου ἦτο νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι εἶσαι μητροκτόνος· διὰ τοῦτο ὁμολόγησα τὰ πάντα, τὸ ἀναγνωρίζεις.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐθυσιάζεσο χάριν ἐμοῦ καὶ τοῦτο σὲ ἐξίλεοι πολλῶν ἐγκλημάτων.

— Ἐτελείωσες μὲ τὰς θυσίας καὶ τὰ

ἐγκλήματα! εἶπεν ὁ Δακκολάρ ἤμην κατὰ πρῶτον βέβαιος ὅτι θὰ ἐδραπέτευα. Εἶχα τὰς ιδέας μου διὰ σέ, διότι εἰς μίαν στιγμὴν κατέστης τὸ ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς μου, τῆς ἀγάπης μου, τῆς φυλοδοξίας μου, τῶν ὀνείρων μου! Ἦτο ἀδύνατον νὰ σὲ καταστήσω μέτοχον τῶν σχεδίων μου... Θὰ ἡσθάνετο ἀποστροφήν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σὲ ἀφήσω εἰς τὴν ἀγνοίαν. Ὁ Γεώργιος Δαλισιεῖ ἦτο νεκρὸς διὰ σέ ὡς καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον· δὲν θὰ ἡσχύετο καὶ θὰ εἶχες τὸ μέλλον ἐνώπιόν σου· θὰ ἦτο πανταχοῦ εὐπρόσδεκτος... Ἀλλὰ μόνος ποῦ θὰ κατέληγες; Μόνος οὐδεὶς γίνεται μέγας· πρέπει νὰ εἶνε δύο· ὁ εἰς ἄνω, ὁ ἄλλος κάτω. Ἦθελα λοιπὸν νὰ εἶμαι πλησίον σου, ἀόρατος καὶ ἀκατάβλητος, ὅπως ἀπομακρύνω πᾶν ἐμπόδιον, ὅπερ θὰ συνήντας εἰς τὸ σταδίον σου... Ὡ! ναί, αὐτὸ ἤθελα, καὶ εἶχα ἡδὴ ἀρχίσει...

— Ναί, κατὰ δυστυχίαν μου, τὸ γνωρίζω, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Ἐγκλήματα, πάντοτε ἐγκλήματα.

— Θὰ σιωπήσης μὲ τὰ ἐγκλήματα! Μόνον αὐτὴν τὴν λέξιν ἔχεις εἰς τὸ στόμα.

— Ὡ! Θεέ μου! ἐψιθύρισε ὁ Λαυρέντιος καταβληθεὶς.

— Ἀκριβῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Δακκολάρ, σὲ εὐρίσκω ἐν σχέσει μὲ τὴν οἰκογένειαν Σουσα... Ἠγάπας τὴν θυγατέρα του καὶ σὲ ἡγάπα. Ἄν τὴν ἐνυμφεύετο θὰ ἐγίνετο μέγας καὶ πολὺς μὲ τὰ ἐκατομμύρια τοῦ πατρὸς τῆς, διότι εἰς σὲ μόνον θὰ ἀνῆκον τὰ ἐκατομμύρια ἐκεῖνα. Διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἐβράδυνα νὰ ξεμπερδεύσω αὐτὸν τὸν διεφθαρμένον Ἐμερῦ.

Ὁ Λαυρέντιος ἡγέρθη ἀποτόμως ἔμπλεως ὀργῆς.

— Ἄ! σιώπα, ἄθλιε! ἀνέκραξε. Τί; δὲν ἤρουν τόσαι ἀτιμίες, ἐσχεδιάζεις νέα ἐγκλήματα!... Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ συγκατένευα νὰ κληρονομήσω... Ἀρκεῖ! ἀρκετὸν αἶμα ἐχύθη δι' ἐμέ! Ἀρκεῖ! ἀκούεις;... Ἄ! δόξα τῷ Θεῷ δὲν δύνασαι πλέον νὰ πράττης ἐγκλήματα... Τετέλεσται... Τόσῳ τὸ καλλίτερον!

Καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν του κλαίων.

Ὁ Δακκολάρ ἔμεινεν ἀπαθὴς καὶ μόνον ἐμειδία.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν. Ἰδοὺ ἡ ἀνταμωδία μου. Δὲν ἔπρεπε πρὸ ὀλίγου νὰ σὲ συγχωρήσω· δὲν θὰ ἡδύνατο τώρα νὰ καυχᾶσαι δι' ὅ,τι ἐπραξες.

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐγὼ καυχῶμαι;

— Διάβολο! δὲν εἶσαι σὺ ὁ ὅποιος θέτεις τέρμα εἰς τὰ ἐγκλήματά μου; Παρέδωκες τὸν ἔνοχον πατέρα σου εἰς τὴν προσβληθεῖσαν κοινωνίαν. Λοιπὸν ἅμα κοπῇ ἡ κεφαλὴ μου λάβε τὴν καὶ ζήτησε βραβεῖον... θὰ εἶνε ἀχαριστία ἂν σοὶ τὸ ἀρνηθῶν!

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασεν ἀκούσας τὴν φοβερὰν ἐκείνην εἰρωνίαν.

— Ἀποθνήσκω, ἀφοῦ σὲ ἡγάπησα, ἐξηκολούθησεν ὁ Δακκολάρ. Εἶμαι πεντήκοντα δύο ἐτῶν καὶ ἤρχισα νὰ στενοχωροῦμαι διὰ τὸν βίον, τὸν ὅποιον διήγον.

Τέλος συνήντησα σὲ καὶ ἔπλασα τόσα ὠραῖα ὄνειρα!... Ναί, σὲ ἡγάπησα χωρὶς νὰ το γνωρίζῃς· ἤμην πλησίον σου πάντοτε προσέχων μὴ σοὶ συμβῇ δυστύχημα!... Ἡμέραν τινὰ ἡ μάλλον μίαν νύκτα... τὴν ἐπιούσαν θὰ ἔστελες τοὺς μάρτυράς σου εἰς τὸν δὲ Μερὰκ... ἔτρεμα, ἀνησυχοῦν διὰ σέ. Ἐπρεπε νὰ σὲ ἴδω... Τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐσηλθὰ εἰς τὴν κατοικίαν σου μετὰ τοῦ Πατίν. Ἐκοιμάσο ἡσύχως ὡς παιδίον! Ἀνετρίχιασα τότε... ἦσο ὁ υἱός μου! Ἐπλησίασα καί, χωρὶς νὰ το ἐνοήσης, σὲ ἐφίλησα εἰς τὸ μέτωπον... Ὡ! τὸ φίλημα ἐκεῖνο δὲν μοὶ ἀποδώσῃ ποτέ!

— Λοιπὸν, ὅχι! ἀπατάσαι, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος συγκινημένος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ... θὰ σοὶ ἀποδώσω τὸ φίλημα.

Καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ Δακκολάρ, ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν καὶ τὸν ἡσπασθη πολλάκις εἰς τὸ μέτωπον.

— Μὲ ἡγάπησες τέλος πάντων! ἐψιθύρισε κλαίων... ἔχεις γενναίαν καρδίαν, ἥτις πάλλει δι' ἐμέ· μὲ ἐπροστάτευες κατὰ τρόπον ἴδιον, ἀλλ' ὅπως δὴποτε θυσιάζεσαι καὶ ἀποθνήσκεις δι' ἐμέ... δὲν θὰ τὸ λησμονήσω!

Δάκρυα θερμὰ ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Λαυρεντίου ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Δακκολάρ. Ὁ καταδίκος ἐζωογονήθη.

— Καὶ εἶμαι δεμένος! ἀνέκραξε, καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὲ σφίγξω ἐπὶ τοῦ στήθους μου! Ἀκόμη!... φίλησέ με ἀκόμη!... ἐξηκολούθησε στένων, πρὶν ἢ σὲ καταλάβῃ ἡ ἀποστροφή.

Αἰφνης ἡνορθώθη οἶονεὶ μεταμορφωθείς:

— Καὶ διατί νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἀποστροφή; δὲν εἶσαι υἱός μου; Τὸ ὁμολόγησες. Εἶσαι αἷμά μου, τὸ βλέπω... καὶ ἐλκύεσαι πρὸς ἐμέ χωρὶς νὰ το θέλῃς. Ἄ! οὐδὲν ἐχάθη. Ἀκουσόν με.

Καὶ μετὰ φοβεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ἤρξατο ἀναπτύσσων τὰ σχέδιά του καὶ τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ.

Νὰ δραπετεύῃ πρῶτον, δὲν ἦτο ὅσῳ ἐφαίνετο δύσκολον· θὰ διετρύπα τοὺς τοίχους τῆς εἰρκτῆς... Ὁ Λαυρέντιος θὰ ἐβοήθει αὐτόν. Ἡ προθεσμία τῆς ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως ἤρκει πρὸς καταρτισμὸν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τῆς ἀποδράσεως. Τὰ λείψανα τῆς συμμορίας τοῦ Δακκολάρ δὲν ἦτο τόσῳ διεσπαρμένα ὥστε νὰ μὴ συγκεντρωθῶσιν ἐγκαίρως. Εἶχεν ἐπίσης φίλους ἐν Παρίσις... ἐν τούτοις ὁ Λαυρέντιος θὰ διετῇρει τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ γηραιοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Λαυρέντιος ἤκουε σχεδὸν ἔντρομος ἀναπτυσσόμενον τὸ σχέδιον τῆς ἀποδράσεως.

— Καλῶς! εἶπε, νομίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν· ἀλλ' ἔπειτα;

— Ἐπειτα, τοῦτο εἶνε ἰδικός μου λογαριασμός! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ... Κατὰ πρῶτον, οἱ φίλοι μου θ' ἀποτελέσωσι τὸν πυρῆνα συμμορίας... Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ θὰ ὀργανίσω πάντα ταῦτα, θὰ ἴδῃς... θὰ ἀρχίσωμεν ληστεύοντες τὸν Σουσα, τί

λαμπρά ἐπιχειρήσεις! πρὸς τοῦτο πρέπει ν' ἀρπάσωμεν τὴν θυγατέρα του... οὐδὲν εὐκολώτερον... σὲ ἀγαπᾷ...

— Ἀλλά...

— Τί! διστάζεις! Δὲν σοὶ ἀρέσει ἡ ἀρπαγὴ αὕτη; Τὴν ἀγαπᾷ μοὶ φαίνεται; Ἄλλως τε καὶ ἂν δὲν τὴν ἀγαπᾷ, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιχειρήσεις.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἀναπτύσσων τὰ σχέδιά του ὡς ἐξῆς:

— Ἄμα ἀρπάσωμεν τὴν κόρην, θὰ ἔχωμεν τὸν πατέρα, δηλαδή τὰ ἑκατομμύρια. Ἦδη δὲν πρέπει νὰ φανῇ εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα Δαλισιέ μετὰ τὴν δίκην ἐκείνην καὶ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην. Θὰ ἀλλοιάξῃ λοιπὸν ὄνομα...

Καὶ ὁ Δακολάρ ἀνέπτυσε τὸ περιλημμένον αὐτῷ ὄνειρον τοῦ ὀργανισμοῦ ληστρικής συμμορίας, ἥτις θὰ ἐλυμαίνετο ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Ὁ Σουσα θὰ κατέβαλλε τὰ κεφάλαια καὶ θὰ ἦτο ὁ ταμίας τῆς συμμορίας.

Ἐνόσφ ὅμως ἐκεῖνος ὠμίλει, ὁ Λαυρέντιος ἔκυπτε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πλέον νὰ κρατηθῇ;

— Ἀρκεῖ! σὲ ἱκετεύω! ἀνέκραξεν. ὦ! Θεέ μου! αἱ αὐταὶ πάντοτε κακουργίαι.

Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη ἐπέσκηψεν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τοῦ Δακολάρ.

— Ἀ! εἶπε διακόπτων αὐτὸν ἀποτόμως, δὲν σοὶ ἀρέσει;

— Σκέφθητι λοιπὸν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἶνε ἄτιμον, τρατώδες τὸ σχέδιόν σου!

— Λοιπὸν καλὰ! εἶπε ψυχρῶς ὁ Δακολάρ· εἰς μάτην ὠμίλησα, εἰς μάτην ἤλπισα. Εἶσαι ἀθεράπευτος!

— ὦ! ὄχι! σὺ εἶσαι ἀθεράπευτος.

— Αἱ ἤμεθα καὶ οἱ δύο διὰ νὰ μὴ φιλονεικῶμεν. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι οὐδέποτε θὰ συνεννοηθῶμεν. Δὲν ἐννοῶ τότε διατί νὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν ἀνείρεσιν τῆς ἀποφάσεως, θὰ τὴν ἀνακαλέσω.

Εἰς μάτην ὁ Λαυρέντιος ἰκέτειυσεν αὐτὸν νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀνείρεσιν· ἦτο ἄκαμπος.

— Ἡ ζωὴ μοὶ μειδιᾷ μόνον ὑπὸ τοῦς ὄρους, τοὺς ὁποίους σοὶ εἶπα, προσέθηκεν, ἀλλ' οἱ ὅροι οὗτοι εἶνε ἀνώτεροι τῶν δυνάμεών σου. Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον... Ὅσον ἀφορᾷ σέ, μὲ τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἔχεις, δύο τινὰ ἔχεις νὰ πράξῃς: ἡ νὰ φονευθῇς... ἡ νὰ γείνης ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Εἰς σέ ἔγκειται ἡ ἐκλογὴ· γνωρίζω ὅμως ὅτι ἀποκλίνεις εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Ἀπατάσαι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Δὲν ἀπατώμαι. Ἄλλως τε ὁ Μοῦλ θὰ σὲ πείσῃ νὰ δεχθῇς... Εὐτυχῶς δὲν θὰ ζῶ πλέον.

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ἐπέμεινεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι τοῦτο δὲν θὰ γείνη.

— Τότε θὰ φονευθῇς; Καλὰ... Ἄν ἔχῃς τὸ θάρρος, σὲ συγχίζω. Ὅπως δὴποτε τὸ ἰδικόν μου παραδειγμα θὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἐρχοῦ ἐδῶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ βλέπῃς πῶς ὁ ἀνὴρ περιμένει τὸν θάνατον, τὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς μου νὰ εἶσαι ἐκεῖ!

... θὰ ἴδῃς πῶς θ' ἀντιμετωπίσω τὸν θάνατον.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖς.

Ἐξελθὼν τῆς εἰρκτῆς τοῦ Δακολάρ, ὁ Λαυρέντιος ἦν σκυθρωπότερος καὶ μᾶλλον καταβεβλημένος. Ὁ Μοῦλ ἐπειράθη νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτόν, εἰτα ἐδοκίμασεν ὅ,τι ὁ Δακολάρ εἶχε προαισθανθῇ.

— Ὅλα τὰ σταδία, εἶπεν, ἐκλείσθησαν διὰ σᾶς, τὸ γνωρίζετε καλλίστα. Ἐν μόνον ὑποπτεύομαι... ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ μοῖρα σᾶς ἔριψε πρὸς στιγμὴν. Διατί δὲν τὸ ἀναλαμβάνετε πάλιν;

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαυρέντιος ἐποίησε κίνησιν ἀρνήσεως, ὁ Μοῦλ ὠμίλησεν αὐτῷ μετὰ πολλῆς ζέσεως περὶ ἐπαγορθώσεως τοῦ μέλλοντος.

Ὁ Λαυρέντιος συγκινηθεὶς ἐπλησίασε τὸν Μοῦλ καὶ τῷ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα.

— Ναί... ἐννοῶ, εἶπε. Βραδύτερον θὰ ὀμιλήσωμεν πάλιν.

Τὴν ἐπιούσαν καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας ὁ Λαυρέντιος ἐπανήλθεν εἰς τὰς φυλακὰς τῶν καταδικῶν.

Ὁ Δακολάρ εἶχε παραιτηθῇ τῆς ἀναιρέσεως.

— Ὅταν τις ἔχῃ ἀποφασίσῃ τι, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, πρέπει νὰ τὸ ἐκτελῇ ἄνευ ἀναβολῆς· αὐτὸ μόνον ἠξέσω.

— Δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σὲ μεμφθῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, διότι πιθανὸν νὰ συντάμας τὰ δεινά μου μετὰ τῶν ἰδικῶν σου!

— Ἀ! εἶπεν ὁ Δακολάρ, αὐτὸ λοιπὸν ὀριστικῶς ἀποφασίζεις; Λοιπὸν!... αὐτὸ μοῦ παγώνει τὴν καρδιά, ἀλλὰ σὲ συγχίζω... Εἶνε ὅμως λυπηρόν! καὶ καλλίτερον ὅμως ν' ἀποθάνῃς παρὰ νὰ ζήσῃς ἀθλίως.

Καὶ συνωμίλουν οὕτω διὰ μακρῶν ἐνίοτε μετὰ πολλῆς τρυφερότητος καὶ ἄλλοτε φιλονεικοῦντες.

Ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἀναλάβει τὸ δυσχερές ἔργον νὰ κατορθώσῃ νὰ μετανοήσῃ ὁ κατὰδικὸς διὰ τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ· διὰ δὲ τῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ ἐξηρέθιζεν ἔτι μᾶλλον αὐτόν.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα ὁ Δακολάρ ὠργίσθη ὑπερβαλλόντως.

— Γίνου λοιπὸν ἱεροκῆρυξ! ἀνέκραξεν· αἱ! ἄφησε αὐτά, εἶνε μωρία καὶ τίποτε πλέον... Ἐλα! ἄρκεῖ!

ΔΓ'

Ἐκτὸς τῶν βικίων τούτων σκηνῶν, αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἐν ἀδιακόπῳ θλίψει. Ἐνίοτε ἡ ἀνυπομονησία καταλάμβανε τὸν Λαυρέντιον, ὅστις ἠύχετο νὰ λήξῃ τέλος ἡ βραδεῖα καὶ σκληρὰ ἐκείνη ἀγωνία.

Τέλος ἡ φοβερά ἡμέρα ἔφθασεν.

Ἐσπέρην τινὰ, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ὁ Μοῦλ ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τοῦ Λαυρεντίου σκυθρωπότερος τοῦ συνήθους.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Φεῦ! δὲν τὸ ἐννοεῖτε;

— Ὡρίσθη δι' αὐρίον;

— Ναί, εἰς τὰς ἑξ.

Καίτοι ἀνέμενε τὴν εἰδησιν ταύτην ὁ Λαυρέντιος, οὐχ ἦττον ὠχρίασε καὶ ἐφορίασε. Συνήλθεν ὅμως ταχέως καὶ ἐγειρόμενος ἀποτόμως:

— Καλῶς, εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ.

— Ταλαίπωρε νέε, εἶπεν ὁ Μοῦλ ἐπίσης συγκινημένος, θὰ ἔχετε τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος διὰ τὴν φοβεράν ταύτην δοκιμασίαν;

— Θὰ τὸ ἔχω, ἐστὲ ἡσυχος! ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶμαι ἑτοιμος πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν θὰ καμφθῶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν!

Κατηλθε καὶ μετέβη μετὰ τοῦ Μοῦλ εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Ροκέτας ἐφ' ἀμάξης.

Ἦτο ἐσπέρα χειμῶνος, ψυχρὰ καὶ ὀμιχλώδης. Ὁ Λαυρέντιος κατελθὼν τῆς ἀμάξης ἠτένισεν ἐντρομος περὶ ἑαυτόν· ἀνέμενε νὰ ἴδῃ ἐκεῖ που τὴν λαίμητόμον· ἀλλ' ὄχι! ἡ πλατεῖα εἶχε τὴν συνήθη ὄψιν, οὐδεμία δὲ συνάθροις παρετηρεῖτο.

— Φαίνεται, ἐσκέφθη, ὅτι ἡ εἰδησις δὲν διεδόθη ἀκόμη.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΡΙΚΕΤΤ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Β'

Ἐπάρχουσιν ἐν τῇ γηραιᾷ Ἀγγλίᾳ πολλὰ ἡσυχὰ, ὅπου δύναται τις νὰ ζῇ μεμονωμένος μέρη, καὶ ὅπου πολλοὶ προσέρχονται κατ' ἔτος ζητοῦντες τὴν ὑγείαν καὶ ἀπομόνωσιν, καὶ εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν εἶχε πρὸ ὀλίγου φθάσει ἡ λαίδη Ὀλυφαντ μετὰ τοῦ υἱοῦ της· τὸ χωρίον, ὅπερ ἐξελέξατο, ἐκαλεῖτο Journal.

Διὰ τὴν γηραιάν λαίδην ἦτο ἀνακούφισις τις τὸ ν' ἀφίσῃ ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν πομπὴν τῆς ἐπαύλεως Ὀλυφαντ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀπομεμονωμένον τοῦτο μικρὸν μέρος, ὅπου μὲ ὀλίγους μόνον ὑπηρέτας συνεβίβη νὰ διέρχῃται τοὺς θερμοὺς τοῦ ἔτους μῆνας.

Ὁ λόρδος Λίονελ εἶχε συνοδεύσει τὴν μητέρα του εἰς τὴν θερινὴν αὐτῆς κατοικίαν καὶ ἔχων ἔπειτα νὰ διεξαγάγῃ σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν ἐπανεκάμψεν εἰς τὴν πόλιν. Ἀπὸ τῆς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπανόδου του ἡ λαίδη Ὀλυφαντ εἶχε παρατηρήσει μεταβολὴν τινὰ εἰς τὸν υἱὸν της καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς συχνάκις προσηλοῦντο μετ' ἀγωνίας ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἀλλ' εἰ καὶ ἐξ ὀρμεφύτου κατενόει, ὅτι δὲν εἶχεν αὐτὸς κατὰ πάντα καλῶς, ἀπέτυχεν νὰ μαντεύσῃ τὸ ἀληθές αἴτιον· διότι νομίζων ὅτι δὲν ἀντηγαπᾶτο, οὐδέποτε ἀνέφερεν εἰς τὴν μητέρα του περὶ τῆς διὰ γάμον προτάσεώς του καὶ τῆς ἀπορρίψεώς της ὑπὸ πτωχῆς Ἀμερικανίδος νεάνιδος.

Τὸ λόγιον «ὅτι ὑπάρχει θεότης διευθύνουσα τοὺς σκοποὺς μας», καθ' ἐκαστὴν ἀληθείαν· καὶ ὅτε οἱ πάτρωνες τῆς